

„Ja, lad os endelig lade ham hvile!“ sagde Jytte. „Men sig mig — hvor bor I nu?“

„Vi har lejet ude paa Nørrebro. Povl mente ikke, det kunde nytte noget at prøve en anden Land-Praksis efter alle de Løgne-historier, der har været skrevet om ham i Aviserne derovre. Saadan noget gaar straks gennem alle Provinsbladene. Det forrige Sted, vi var, maatte vi jo ogsaa flytte fra, fordi Folk syntes, at min Mand ikke gav dem Medicin nok.“

Jytte nikkede adspredt. Hun sad foroverbøjet med Hænderne foldede omkring Knæet og var faldet i Tanker under Betragtning af Venindens Øjne. Det undrede hende, at hun ikke tidligere havde lagt Mærke til, hvor smukke de var, men altid kun havde haft Blik for hendes uheldige Mund. Det var den samme dybe, ædelstensblaa Farve, som ogsaa hendes Mands Øjne havde. Men alligevel lignede de slet ikke Karstens, fordi Udtrykket var et andet. Og det var nok saa meget Forskellen som Ligheden, der beskæftigede hendes Tanker.

„Hvor er det besynderligt med os to!“ sagde hun tilsidst. „Kan du huske, da vi mødtes paa Storeholt? Jeg vidste ikke bedre, end at du stadig sad og kukkelurede paa den jyske Hede — og saa dukkede du pludselig op som Distriktslægekone i Jerve! Siden har jeg altid set dig for mig i al din husmoderlige Majestæt derovre i jeres morsomme Hus — og saa sidder din Stakkel her midt i Hurlumhejen ligesom vi andre og styrter Byen rundt efter en Vaskerkone!“

„Det drømte jeg heller ikke selv om for bare tre Maaneder siden, kan du tro! Det gør mig næsten mest ondt for Børnene. Foreløbig er de jo henrykte for alt det nye, de ser. De sidder hele Dagen ved Vinduet og kigger efter Sporvognene. Min Mand vil det naturligvis heller ikke blive let for. Han har endnu kun haft en halv Snøs Patienter. Og den Smule, han kan tjene ved at skrive i Tidsskrifter, forslaaer jo ikke meget. Men det kommer vel.“

„Og du selv, Meta? Hvordan gaar det dig? Det taler du slet ikke noget om.“

„Aa, med mig er det en anden Sag! Jeg har mit Hus at passe.